Lenka.BPP (2025)10: X ପ୍ରାଚୀ ପତ୍ରିକା
ଗବେଷଣାତ୍ମକ ପ୍ରବନ୍ଧ ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ
DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.14835287 ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ସିମୋନୀର ଆତ୍ମଲିପି : ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ

ସ୍ନେହପ୍ରଭା ଲେଙ୍କା

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ' ନାରୀ ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମ କୈନ୍ଦ୍ରିକ ଏକ ସାର୍ଥକ ଉପନ୍ୟାସିକା । ସୁଲୋଚନା ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଏହି ଉପନ୍ୟାସିକାର କାହାଣୀ ଅଧିକତଃ ବାସ୍ତବଧର୍ମୀ । 'ସିମୋନୀ' ଉପନ୍ୟାସିକାର ନାୟିକା ବା ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର । ତାକୁ ଆଧାର କରି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ର ଉପନ୍ୟାସିକାର କାହାଣୀ ସହିତ ଅଙ୍ଗାଅଙ୍ଗୀ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ସିମୋନୀ ପ୍ରେମ ବିବାହ କରିଛି । କିନ୍ତୁ ଏ ପ୍ରେମ ବିବାହ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ସିମୋନୀ ଜୀବନର ବହୁବିଧ ଘଟଣାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଦୁଃଖ, ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ଶରୀରର ବୋଝ, ପରିବାର ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଠକକୁ ଉପନ୍ୟାସିକା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାର ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ବିୟୋଗାନ୍ତକ କାହାଣୀ ହେଉଛି ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ।

ଆମେ ମଣିଷ ସବୁକିଛିକୁ ସହ୍ୟ କରିଚାଲୁ ନିର୍ବିକାର ସହିତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆଶା ନେଇ, ଯେ କାଲି ଅନ୍ତତଃପକ୍ଷେ ଏ ସମୟ ଆଉ ନ ଥିବ । ଏକ ନୂତନ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ଅପେକ୍ଷାରେ ମଣିଷ ସଦାସର୍ବଦା ଆଶାବାଦୀ ରୁହେ । ସିମୋନୀ ଜୀବନରେ କିନ୍ତୁ ଲେଖିକା ନୂତନ ପରୀକ୍ଷା ଭାବେ ହେଉ କିମ୍ବା କୌଣସି ଅନୁଭବସିକ୍ତ ଘଟଣାବଳୀର ଉପସ୍ଥାପନ ପୂର୍ବକ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଓ ଅସହାୟତାର ମହାର୍ଣ୍ଣବରେ ଭସାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯାହାର ଶେଷ ଉପଲବ୍ଧି ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁ । ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର ଆଦର ଯେପରି କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମ ଉପନ୍ୟାସିକାର ନାୟିକା ସିମୋନୀ ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପରାୟଜ ଶିଳ୍ପୀ ପରି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠକକୁ ଅଶ୍ରୁ ସର୍ଜଳ କରି ରଖିଅଛି ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇ, ନାୟିକା, ଶିଳ୍ପୀ, ଉପନ୍ୟାସିକା, ପ୍ରେମ

ଓଡ଼ିଆ ଉପନ୍ୟାସ ସଂପର୍କରେ ବହୁ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ବ୍ୟାପକ ହେବ । ସମୟର ଅବଧି ଯେତେ ଯେତେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିବ ଉପନ୍ୟାସର ସୃଜନଶୀଳତା ଉପନ୍ୟାସକୁ ନେଇ ଆଲୋଚନା, ସମାଲୋଚନା, ସେତେ ଅଧିକ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଆଙ୍ଗିକ ଆତ୍ମିକ ବର୍ଣ୍ଣବିଭାରେ ବହୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଠକମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବେ । ଯେପରିକି ଉପନ୍ୟାସ ରଚନା ସହିତ ଆଜିକାଲିର ଲେଖକ - ଲେଖିକାମାନେ ଉପନ୍ୟାସିକା ରଚନା କରିବା ଦିଗରେ ମଧ୍ୟ ମନ ବଳାଉଛନ୍ତି, ଏଇ ପରମ୍ପରା ଅଳ୍ପ କିଛି ଦିନର । ଆଜିକାଲି ମଣିଷ ଭୋଗୁଥିବା ସମୟ ହୀନତାର କଷ୍ଟରୁ ହିଁ ଦିନେ ଏହାର ସୃଷ୍ଟି ବୋଲି ଆମେ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ କହିପାରିବା ।

ସଂପ୍ରତି ମଣିଷ ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ଭୋଗ କରୁଛି । ଆଉ ତା ମଧ୍ୟରେ ସମୟର ହୀନତା ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହୋଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରିଚାଲିଲାଣି ଦିନେ ଯେଉଁ ମଣିଷ ନିଜର ଜ୍ଞାନ, ବୁଦ୍ଧି,

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ
Quick Response Code:
Available online at : https://pracheenews.com/
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.14835287
Article No - BPP00261

ଯୋଗାଯୋଗ :
ସ୍ନେହପ୍ରଭା ଲେଙ୍କା, ଗବେଷିକା,
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାଣୀବିହାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର
Email - snehaprava2020@gmail.com
ORCID ID - https://orcid.org/0009-0000-8090-711X

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୧୯.୯.୨୦୨୪	୧୦.୧୦.୨୦୨୪	୨୫.୧୧.୨୦୨୪	୧.୦୧.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ଲେଙ୍କା, ସ୍ନେହପ୍ରଭା; ୨୦୨୫ । 'ସିମୋନୀର ଆତ୍ମଲିପି : ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ' । ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ । ଭାଗ :୧୦, ସଂଖ୍ୟା : ୫, ପୃଷ୍ଠା : ୭୩-୭୬ ।

ଗାରିମା ଓ ମନୋରଞ୍ଜନ ନିମିତ୍ତ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବାକୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ମନେକରୁଥିଲା ଆଜି ସେହି ମଣିଷ ବହୁ ପୃଷ୍ଠା ସମ୍ବଳିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଖିଲେ ଭୟ କରୁଅଛି ।

ଏହିପରି ଏକ ଘଡ଼ିସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଉପନ୍ୟାସର ଦୀର୍ଘ କଳେବର ବର୍ଣ୍ଣନା ବିଳାସ, ଚରିତ୍ରର ବହୁବିଧ ଗୁଣାବଳୀ ମଧ୍ୟରୁ ଉପନ୍ୟାସିକାର ଜନ୍ମ ଲଗ୍ନ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ଉପନ୍ୟାସିକାରେ ଘଟଣା, ଚରିତ୍ର ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣନା ବିଳାସର ବହୁ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରାନଯାଇ ଏକ ସାରକଥା ବା ଲେଖକର ମୌଳିକ ଜ୍ଞାନ ଗାରିମାକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥାଏ । ପାଠକକୁ ତାହା ଠିକ୍ ଉପନ୍ୟାସ ପରି ସ୍ୱାଦ ଦେଉଥିବ କିନ୍ତୁ ସୀମିତ କଳେବର ମଧ୍ୟରେ ।

ଲେଖିକା ସୁଲୋଚନା ଦାସଙ୍କ ରଚିତ 'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ' ଉପନ୍ୟାସିକା ଗନ୍ଥରେ ସର୍ବମୋଟ ତିନୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ରହିଛି । 'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ', 'ପଥ ଯେ କଣ୍ଟକିତ', 'ଜେଜେମା ... ଚାଲିଗଲା'।

ଯା ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଉପନ୍ୟାସିକା 'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ' ମୋ ଆଲୋଚନାର ପ୍ରସଙ୍ଗ । ନାରୀ ଜୀବନ କୈନ୍ଦ୍ରିକ, ନାରୀମନର ଅକୁହା ବେଦନାଭରା, ଅଶ୍ରୁଭିଜା ଛଳ ଛଳ ପଣକୁ ଆମେ ଏହି ଉପନ୍ୟାସିକାରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା । ସେଥିପାଇଁ ଉପନ୍ୟାସିକାର ଆରମ୍ଭରେ ଲେଖିକା ପାଠକଙ୍କୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ସତର୍କ କରାଇଦେବା ପରି କୁହନ୍ତି ।

"ମୁଁ ଜାଣେ, ଆପଣ ସିମୋନୀକୁ ଜାଣି ନଥିବେ । ଅବଶ୍ୟ ଆପଣ ଭେଟିଥିବେ ସିମୋନୀ ପରି ସ୍ମିତା, ଲତା, ଲିନୁ, ମୀନୁ, ସୋନୁ ... ଏମିତି ଅନେକ ଝିଅଙ୍କୁ । ଯେଉଁମାନେ କେବେ ନା କେବେ ମନରେ ସ୍ଖଳନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଭାବିବା ପାଇଁ ହୃଦୟରେ ଜାଗା ଖୋଜିଥିବେ । ସେମିତି ଗୋଟିଏ ଝିଅ ସିମୋନୀ । ତା' କାହାଣୀ ମୁଁ କହିବାକୁ ଯାଉଛି । ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ତା' ପାଇଁ ଦୁଇବୁନ୍ଦା ଲୁହ ଢାଳିଦେବେ । ନହେଲେ ବାଜେକଥା କହି ଅଳିଆଗଦାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେବେ ଯାକୁ ।"(୧)

ଉପନ୍ୟାସରେ ସିମୋନୀର ଜୀବନ ଏକ ଘଟଣା ବହୁଳ ଜୀବନ । ଅନେକ ସମୟରେ ଏହି ବହୁବିଧ ଘଟଣାରାଜି ତା'ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧି ହେବା ବଦଳରେ ଅଭିଶାପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦିନେ ଯିଏ ଉଚ୍ଚ ଘର ବଡ଼ଲୋକର ଝିଅ, ସୁନ୍ଦରୀ ରୂପବତୀ ବୋଲି ଗର୍ବ କରୁଥିଲା ଆଜି ସେଇ ସିମୋନୀ ଲାଗି ଏସବୁର ମୂଲ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ । ତା ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ସେ କେତେବେଳେ ଯେ ଟଳିପଡ଼ିବ ତା ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣେନାହିଁ । ପୂର୍ବର ଦିନଗୁଡ଼ିକୁ ଭାବି ବସିଲେ ସିମୋନୀ ଭାବବିହ୍ୱଳ ହୋଇପଡ଼େ ।

ବି.ଜେ.ବି. କଲେଜରେ ପଢ଼ିବାବେଳେ ତାର ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ସହିତ ପରିଚୟ ବଢ଼ିଥିଲା । ଧିରେ ଧିରେ ଏହା ପ୍ରେମରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ବିବାହରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ କେତେ ବେଳେ ଯେ ହୋଇଗଲା ତା କାଲିପରି ମନେହୁଏ । ସେତେବେଳର ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା ସବୁ ଅଭୁଲା, ଶ୍ରୁତି ସାଉଁଟା ଦିନସବୁ । ଏବେର ଜୀବନ ଆଉ ସେ ପୂର୍ବର ଜୀବନ ସିମୋନୀ ପାଇଁ ଆକାଶ - ପାତାଳ ପରି ମନେହୁଏ । ସତେଯେମିତି ଲାଗେ ତାକୁ କେଉଁ ଜନ୍ମର ଅଭିଶାପ ଫଳ ଏବେ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ଶୁଭ୍ରାଂଶଙ୍କ ଇଂଜିନିୟରିଂ ସରିବା ପରେ ବିଦେଶରେ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ଆଉ ତାଙ୍କର ସୁଖର ସଂସାର ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଠାକ୍ ଚାଲୁଥିଲା ଆମେରିକାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରି ପାଇଲା ପରେ ଶୁଭ୍ରାଂଶୁକୁ ଏତେ ସମୟ ହୁଏନାହିଁ, ସିମୋନୀ କଥା ବୁଝାରଖା କରିବାକୁ । ଯାରି ମଧ୍ୟରେ ତିନି ତିନୋଟି ପିଲାକୁ ସିମୋନୀକୁ ଏକା ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଯା ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯାବତୀୟ ସନ୍ଦେହ ଏବଂ ଅବିଶ୍ୱାସର ଘଟଣାବଳୀ । ଶୁଭ୍ରାଂଶୁର ଭଉଣୀ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଏ ସମସ୍ତର ବିଷମଞ୍ଜି ବୁଣନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି 'ନାରୀ ହିଁ ନାରୀର ଶତ୍ରୁ' ବାସ୍ତବରେ ଏକଥା ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି ଲେଖିକା ସୁଲୋଚନା ଦାସ । "ସ୍ୱାମୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତା ନଣନ୍ଦ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭାଉଜକୁ ଭଲ ପାଇବେ କ'ଣ, ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖର ମହାସାଗର ଭିତରକୁ ଠେଲିଦେଲେ । ସିମୋନୀର ସୁଖର ସଂସାରକୁ ସେ ସହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଭିତରେ ଭିତରେ ସେ ଜଳିଗଲେ । ଅସହିଷ୍ଣୁ ନଣନ୍ଦଙ୍କ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଭରି ରହିଥିଲା ଈର୍ଷାର ବିଷ । ତାହା ପୁଣି ଭାଉଜ ପ୍ରତି । ବିଷକନ୍ୟା ପରି ସେ ଖାଲି ବିଷ ବୁଣି ଚାଲିଲେ ।"(୨)

ସିମୋନୀର ସୁନ୍ଦରତା ଶୁଭ୍ରାଂଶୁକୁ ଯେପରି ଆମୋଦିତ କରୁଥିଲା । ଆଜି ଆଉ ସେ ଆମୋଦ ପଣ, ସେ ମିଠା ହସ କିମ୍ବା ଭଲ ପାଇବାର ଭାଷା ନାହିଁ ତାଙ୍କ କଣ୍ଠରେ । ସେ ସିମୋନୀକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକ ଅଧିକ ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କଥାରେ ନାହିଁ । ସବୁ ବିଷଠାରୁ ସନ୍ଦେହ ବିଷ ଭୟଙ୍କର । ତାହାହିଁ ଉଭୟଙ୍କ ବୈବାହିତ ଜୀବନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପକାଇ ଦେବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସିମୋନୀ ଏସବୁକୁ ସହିଯାଉଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କ ମୁହଁ ଚାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ରିତିମତ ଘଟିଲେ । ପୁରୁଷଟିଏ ନିଜର ଶକ୍ତି ସାମର୍ଥ୍ୟ ବଳରେ ବାଡ଼ିଆ-ପିଟା କଲେ କେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଏସମସ୍ତକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧରି ସହ୍ୟ କରିବା ଏମିତି ଗୋଟେ କ୍ଷଣରେ ଶୁଭ୍ରାଶୁ ପଟୁ ପ୍ରଥମେ 'ଛାଡ଼ପତ୍ର' ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅଧିକ ବଳବତ୍ତର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସିମୋନୀ ପାଖରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଇଟି ରାସ୍ତା ସେ ଫେରିଯିବ ତା ବାପ ଘରକୁ ନତୁବା ସେ

ନିଜେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ ଏ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଦୁନିଆଁରେ । ବାପାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁପରେ , ଭାଇର ସେପରି କିଛି ଅଧିକ ରୋଜଗାର ନଥିଲା, ମା'ଙ୍କ ପେନସନରେ ତାଙ୍କ ଛୋଟ ପରିବାରଟି ଦୁଃଖେ କଷ୍ଟେ ଚଳିଯାଉଥିଲା । ଏଥିରେ ପୁଣି ସେ ଯାଇ ଯୋଗଦେଲେ ବୋଝ ଉପରେ ଲଳିତା ବିଡ଼ାଭାରି ପରି ମନେହେବା ସିମୋନୀ ବହୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ନିଜକୁ ନିଜେ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେକଲା । ଏ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଦୁନିଆଁରେ ଟଙ୍କା ଆଉ ପ୍ରତିପତିର ମହତ୍ୱ ଯେ କ'ଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କଥାସବୁ ଭାବିବସିଲେ ନିଜ ପାଖେ ନିଜକୁ ବହୁ ପଛେରେ ପଡ଼ିଥିବାର ସେ ଅନୁଭବ କରେ । ତଥାପି ଏ ଦୁନିଆରେ ବଞ୍ଚିରହିବାକୁ ତ ହେବ । ମଣିଷ ଯଦି ସଫଳ ହୁଏ, ତେବେ ତାକୁ ଅତୀତକୁ ମନେପକାଇବା ଅତୀତର କଥା ଭାବି ରୋମାଞ୍ଚିତ ହେବା ଏସବୁ ସୁଖକର ବୋଧ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଯଦି ଅସଫଳ ହୁଏ ତେବେ ସେ ତା ପୂର୍ବ କଥା ଭାବିଲେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଏ । ଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସିମୋନୀ ଆଉ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ପରେ ବାପ ଘରକୁ ଯିବାଟା ଉଚିତ୍ ମନେକଲା ନାହିଁ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେ ଯେ କିପରି ବୁଝାଇବ, କେମିତି ବୁଝାଇବ ତା ସେ ଚିନ୍ତାରେ ପଡୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାପରେ ସିମୋନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପା ପାଖରେ ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେକଲା । ହୁଏତ ସେ ଦୁନିଆଁର ଏ ମସ୍ତବଡ଼ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ କେଉଁଠି ଝୁଣ୍ଟିପଡ଼ିଲେ ସେଇଠି ଅଟକି ଯିବ । ପିଲାମାନେ ତା ପାଖରେ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟ କ'ଣ ହେବ ? ଏକଥା ଭାବି ସେ ସାଙ୍ଗରେ ଆଉ ପିଲାଙ୍କୁ ନ ନେଇ ଏକା ଏକା ଜୀବନ ବାଟ ଚାଲିବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେକଲା ।

ସିମୋନୀ ପ୍ରତିବାଦ କଲା ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗ ବାଢ଼ିଲା ନାହିଁ । କ'ଣ ନେବ, କାହାକୁ ନେବ କିଛି ଭାବିଲା ନାହିଁ । ଶୁଭ୍ରାଂଶୁଙ୍କ ଜୀବନ କକ୍ଷରେ ସେ ଏକା ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା । ଆଜି ସେ ଏକା ଏକା ଚାଲିଯିବ, ଜୀବନ ତାକୁ ଯେଉଁଆଡ଼େ ବାଟ କଢ଼େଇନେବ, ସେ ସେଆଡ଼େ ଯିବ। ମୋର' ମୋର' ବୋଲି ଆବୋରି ବସିଥିବା ତା ସ୍ୱାମୀ, ତା ଘର ତା' ପୁଅ ଝିଅଙ୍କ ସଂସାରକୁ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ସେ ନିରବରେ ଅପସରି ଗଲା ଛାଇଟିଏ ପରି, ହେଇଛି ଅଛି, ପୁଣି ନାହିଁ, ତା' ନିରବ ନିଷ୍କ୍ରମଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଖବର ନଥିଲା କାହା ପାଖରେ ।"(୩)

ଦିନପରେ ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ପାଣିପରି । ସିମୋନୀ ଏକ ଛୋଟ ଚାକିରି କରି ନିଜକୁ ନଜେ ପୋଷିବାର ସମସ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରଖିଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ କ'ଣ କେବେ ଯାଏ । ଯା ଭିତରେ ଓକିଲ ନୋଟିସ୍ ଆସି ପହଁଞ୍ଚିଲା ଯେ, ପିଲାଙ୍କ ଚଳିବା ପାଇଁ ତାକୁ ଅଧା ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସୀମିତ ସମ୍ବଳ ଭିତରେ ଏସବୁକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେବାର ଧର୍ଯ୍ୟଶକ୍ତି ତା ଭିତରେ ଥିଲା । ହେଲେ ଦିନେ କାମ କରୁ କରୁ ହଠାତ୍ ବେହୋସ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଯିବାପରେ । ଡ଼ାକ୍ତରଖାନାରେ ରହିଲା ସିମୋନୀ । ସବୁପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ଚାଲିଲା, ଏମ୍.ଆର.ଆଇ ଓ ସ୍କାନରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା ତାର ବ୍ରେନ୍ ଟ୍ୟୁମର ହୋଇଛି । ତାହାପୁଣି ମାଲଗି ନାଷ୍ଟ । କ୍ୟାନସର । ଡାକ୍ତର ଘୋଷଣା କଲା ପରେ । ସିମୋନୀ ଖାଲି ନିରସ ହସଟିଏ ହସିଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ତା ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହାଠୁଁ ବଡ଼ ପୁରସ୍କାର ଆଉବା କ'ଣ ଥାଇପାରେ । ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଏକ କର୍ମ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇଯିବ । ଏ ଦୁନିଆଁ, ଏ ଜୀବନ ତାକୁ ବିଷ ବିଷ ଲାଗିଲାଣି ।

ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଲେଖିକା ସୁଲୋଚନା ଦାସ ସିମୋନୀର ଏକକୀତ୍ୱ ଏବଂ ଅସହାୟତାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଇ ରବିନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଠାକୁରଙ୍କର କେତୋଟି କବିତାର ଉଦାହରଣ ଦେଇଛନ୍ତି । ମରଣ ଯଦି ଆମକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି । ତେବେ ତାକୁ ଭଗବାନ ପରି ବୋଧ କରିବା ହେଉଛି ଜୀବନ ଦର୍ଶନ । ହସପିଟାଲ ବେଡ଼ ଉପରେ ପଡ଼ିରହି ସିମୋନୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁକଥା ଚିନ୍ତାକରେ । ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କ କଥା ଭାବେ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସିମୋନୀର ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଏପରି ଘୃଣ୍ୟ ଭାବନା ଭରି ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, ପିଲାମାନେ ମଧ ମା' ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ କେବେ ଅଳିକରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ମା' ପ୍ରତି ଅସରନ୍ତି ଘୃଣା ଭରି ରହିଥିବ ସେମାନଙ୍କ ମନରେ । ନିଜ ସୁଖ ପାଇଁ ନିଜ ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଁ ଯେଉଁ ମା' ନିଜ ଜନ୍ମ କଲା ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଯାଇପାରିଲା, ସେ କି ମା' ! ସେ ରାକ୍ଷସୀ । ସେମାନଙ୍କ ଛାତିରେ ଏକଥା ଖୋଦେଇ କରିସାରିବେଣି ଜେଜେମା, ପିଉସୀ, ବାପା ସମସ୍ତେ ମିଶି । ଯାଠୁ ଅଧିକ ପୁରସ୍କାର ତା ପାଇଁ ଆଉ କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା ! ଯେଉଁଠି ଥାନ୍ତୁ ଭଲରେ ଥାନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କ ପାଠପଢ଼ା, ସେମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ସୁରକ୍ଷିତ ଥାଉ । କେବଳ ସେଇଥିପାଇଁ ତ ତା'ର ଏ ଆତ୍ମ ନିର୍ବାସନ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ପୂଜାକଲାବେଳେ ସେ ହାତଯୋଡ଼ି କହେ – ମତେ ଯେତେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛ ଦିଅପ୍ରଭୁ, ମୋ ପିଲାଏ ଭଲରେ ଥାନ୍ତୁ । ଏତିକି ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛି । ହେ କରୁଣାମୟ ! ମୋର ଆଉ କିଛି ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।"(୪)

ଡାକ୍ତରଖାନାର କ୍ରିସ୍‌କୁ ଦେଖି ତାର ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ପ୍ରୀତମ୍ ଓ ପୀୟୁଷ ନିଶ୍ଚେ ଏହିପରି ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇଯିବେଣି । ଆଉ ତାର ସାନ୍ ଝିଅ ଆଦ୍ୟା । ଯେ ବଡ଼ ଚଗଲି ଥିଲା । ମା ସାଥିରେ ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଉଥିଲା । ତା ମୁହଁଟି କେମିତି ଦିଶୁଥିବା ସିଏ ବାପା ପରି ହୋଇଛି ନା ମା' ପରି ଏସବୁ କଥା ରହି ରହି ସିମୋନୀର ମନକୁ ଆସି ତାକୁ ବ୍ୟାଧାତୁର କରିପକାଏ ।

ସିମୋନୀର ବର୍ତ୍ତମାନ ଶେଷ ଆଶ୍ରା ହେଉଛନ୍ତି ଲିଜା ଆଉ ରେମେଣ୍ଡ । ଉଭୟେଙ୍କ ସେବା ଯତ୍ନ ଆଉ ଭଲପାଇବା ଲାଗି, ସିମୋନୀ ଭାବେ ଏମାନେ ହୁଏତ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚେ ତାର କିଛି ନା କିଛି

ସଂପର୍କୀୟ ଥିଲେ । ନହେଲେ ଆଜି ଭଳି ଦିନରେ ଏମାନଙ୍କ ପରି କିଏ ବା କାହିଁକି ସହଯୋଗର ହାତ ବଢ଼ାଇବ । ସେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛି ତା ମଲାପରେ ତେଡ଼ବଡ଼ିର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଲିଜା ଆଉ ରେମଣ୍ଡ । ଆଉ ଏ ଦୁନିଆଁରେ ସିମୋନୀ କାହାକୁ ଚିହ୍ନେ ନାହିଁ କି ଜାଣେନାହିଁ; ଅବଶୋଷ କେବଳ ଏତିକି ରହିଲା ଯେ ପିଲାମାନେ କିମ୍ବା ତାର ସ୍ୱାମୀ ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ । ତାର ଭୁଲ କ'ଣ ଥିଲା ଯେ ସେ ଏପରି ସବୁ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟ ତା ଜୀବନରେ ଭୋଗକଲା । ବୋଧେ ଜଣେ ଜଣେ ଅଭିଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ଗନ୍ଧର୍ବ ଗବର୍ବାଙ୍ଗ ଭଳି ସିମୋନୀ ଜୀବନ ଏକ ଅଭିଶପ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣଥିଲା ।

'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ'ରେ ସିମୋନୀ ଚରିତ୍ରର ଯେଉଁ ଆତ୍ମବିଶ୍ଳେଷଣଧର୍ମୀ ଚିତ୍ର ରୂପକୁ ଆମେ ଭେଟିଲେ, ତାହା ଯନ୍ତ୍ରଣାକ୍ଲିଷ୍ଟ, ଅଭିଶପ୍ତ ଜୀବନର ଆତ୍ମଲିପି ପରି ବୋଧହୁଏ । ଏ ଜଗତରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ଦର୍ଶନ ସମାନ ନୁହେଁ । କାହାପାଇଁ ଜୀବନର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସବୁ ପତର ତଳେ ଥାଏ । ଦଲକାଏ ପବନରେ ଏହାର ବାସ୍ନା ଚତୁଃର୍ଦିଗକୁ ଆହ୍ଲାଦିତ କରେ । ପୁଣି ଆଉ କେତେକଙ୍କ ଜୀବନ ପଥର ତଳେ ଲୁଚିରହେ । ତାକୁ ମୁକ୍ତିଦେବାକୁ ହେଲେ ସତ୍ସାହସ ସହିତ ଅସୀମ ଧର୍ଯ୍ୟଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରୁହେ । କିନ୍ତୁ ଆମ ଉପନ୍ୟାସିକାର ଚରିତ୍ର ସିମୋନୀ ଏସବୁ ଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଏକ ଜୀବନ ଦର୍ଶନର ବାର୍ତ୍ତାବହ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରଖେ ।

ମୋଟା ମୋଟି ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ସୀମିତ ସମୟ ଓ କାହାଣୀ ଅବଧି ଭିତରେ ଏକ ବିୟୋଗାନ୍ତକ । କାହାଣୀ ଭାବେ 'ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ' ଗଭୀର ସମ୍ବେଦନା ଓ ଦରଦୀ ପଣରେ ଆକ୍ରାମାକ୍ରା ମନେହୁଏ । ସିମୋନୀ ହୋଇ ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ର ଯେପରି ସିମୋନୀ ନିକଟରେ ଗୌଣ ପରିଲାଗନ୍ତି ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧. ଦାସ, ସୁଲୋଚନ, ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଢେଇର କାହାଣୀ', ବିଜୟିନୀ ପବ୍ଲିକେଶନ୍ସ, ଶଙ୍କରପୁର, ଅରୁଣୋଦୟ ମାର୍କେଟ, କଟକ-୧୨, ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ-୨୦୧୭-ପୃ-୯ ।

୨. ତତ୍ରୈବ - ପୃଷ୍ଠା-୧୪

୩. ତତ୍ରୈବ - ପୃଷ୍ଠା-୨୦

୪. ତତ୍ରୈବ - ପୃଷ୍ଠା - ୨୫

❖ ❖ ❖